

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

7.1 สรุป

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศส โดยอาศัยข้อมูลคำเรียกขานที่รวบรวมจากนวนิยายภาษาไทยและภาษาฝรั่งเศสที่จัดพิมพ์ขึ้นระหว่างปี พ.ศ. 2529 ถึง 2533 ผลการศึกษาเปรียบเทียบสรุปได้ดังนี้

7.1.1 ส่วนประกอบคำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศส

ส่วนประกอบคำเรียกขานในทั้งสองภาษาที่มีรูปแบบเหมือนกัน ได้แก่ คำนำหน้า คำเรียกญาติ ยศ อาชีพ/ตำแหน่ง ชื่อ และ วลีแสดงความรู้สึก

ส่วนประกอบคำเรียกขานที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทย ได้แก่ คำลงท้าย ซึ่งเป็นคำที่แสดงความสุภาพและความสนิทสนมที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง รวมทั้งแสดงเพศของผู้พูดด้วย ได้แก่ คะ ซึ่งแสดงว่าผู้พูดเป็นหญิง ครับ ซึ่งแสดงว่าผู้พูดเป็นชาย เช่น คุณวิทย์คะ หรือ คุณวิทย์ครับ เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าในการสนทนากันในสังคมไทยผู้พูดจะคำนึงถึงเพศของผู้ฟัง รวมทั้งเพศของตนเองด้วย

ส่วนประกอบคำเรียกขานที่ปรากฏเฉพาะในภาษาฝรั่งเศส ได้แก่ คำขยายแสดงความรู้สึก และ นามสกุล ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าคนฝรั่งเศสนั้นมักแสดงความรู้สึกของตนซึ่งมีต่อผู้สนทนา ต่างจากคนไทยที่ไม่ค่อยแสดงความรู้สึกที่มีต่อผู้สนทนา จะเห็นได้จากคำเรียกขานที่แสดงความรู้สึก เช่น วลีแสดงความรู้สึก มีการปรากฏในแต่ละบทบาทของผู้พูดน้อยกว่าคำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศส รวมทั้งไม่มี คำขยายแสดงความรู้สึก ในโครงสร้างภาษาไทยที่ปรากฏหน้าส่วนประกอบ

คำเรียกขานอื่น ๆ นอกจากนั้นคนฝรั่งเศสให้ความสำคัญกับนามสกุลซึ่งต่างจากคนไทย เนื่องจากคนไทยเคยชินกับการใช้ ชื่อ ในการเรียกขานกัน แต่ไม่เคยชินในการใช้ นามสกุล เนื่องจากเพิ่งมี นามสกุล ใช้ในสมัยรัชกาลที่ 6

#### 7.1.2 รูปแบบคำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศส

- ก. คำเรียกขานในภาษาไทยประกอบด้วยส่วนประกอบใหญ่ 2 ส่วน คือ ส่วนที่ต้องปรากฏเสมอตามด้วยส่วนที่ปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้
- ส่วนที่ต้องปรากฏเสมอ ประกอบด้วย ส่วนประกอบต่าง ๆ ซึ่งสามารถปรากฏตามลำพังหรือรวมกันตามการเรียงลำดับดังนี้ คือ คำนำหน้า คำเรียกญาติ ยศ อาชีพ/ตำแหน่ง ชื่อ วลีแสดงความรู้สึก
  - ส่วนที่ปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ คือ คำลงท้าย เช่น คะ ครับ จ๊ะ ซา
- ข. คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสประกอบด้วยส่วนประกอบใหญ่ 1 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นคำเรียกขาน ซึ่งต่างจากคำเรียกขานในภาษาไทย เนื่องจากคำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสไม่มี คำลงท้าย ส่วนที่เป็นคำเรียกขานประกอบด้วย ส่วนประกอบต่าง ๆ โดยเริ่มตั้งแต่ คำขยายแสดงความรู้สึก ซึ่งปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ แต่เมื่อปรากฏต้องปรากฏนำหน้าส่วนประกอบอื่น ๆ ตามการเรียงลำดับดังนี้ คือ คำนำหน้า คำเรียกญาติ ยศ อาชีพ/ตำแหน่ง ชื่อ และ นามสกุล ยกเว้น วลีแสดงความรู้สึก ในขณะที่ส่วนประกอบอื่น ๆ สามารถปรากฏตามลำพังหรือรวมกันตามการเรียงลำดับดังกล่าวได้

#### 7.1.3 การปรากฏของคำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศส

คำเรียกขานในทั้งสองภาษามีรูปแบบเหมือนกันและต่างกันสรุปได้ดังนี้คือ

1. คำเรียกขานที่มีรูปแบบเหมือนกันในทั้งสองภาษา แต่มีปริมาณการใช้ที่แตกต่างกันคือ คำเรียกญาติ คำเรียกญาติ+ชื่อ คำนำหน้า+ชื่อ  
คำนำหน้า อาชีพ/ตำแหน่ง และ วลีแสดงความรู้สึก คำเรียกขานรูป

แบบดังกล่าวนี้มีลักษณะการใช้ที่แตกต่างกันในทั้งสองภาษาดังนี้คือ คำเรียกญาติ และ คำเรียกญาติ+ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่ใช้ในภาษาไทยมากกว่าที่ใช้ในภาษาฝรั่งเศส เนื่องจากเป็นคำเรียกขานที่ใช้เรียกขานกันทั้งในหมู่คนที่ เป็นญาติและไม่เป็นญาติกัน ซึ่งต่างจากในภาษาฝรั่งเศสซึ่งปรากฏใช้เรียกขานกันในกลุ่มคนที่ เป็นญาติจริงกันเท่านั้น สะท้อนให้เห็นว่าคนไทยมีความผูกพันฉันท์ญาติมากกว่าคนฝรั่งเศส สำหรับ คำนำหน้า+ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่ใช้ในภาษาไทยมากกว่าในภาษาฝรั่งเศส ดังจะเห็นได้จาก การใช้คำเรียกขานรูปแบบดังกล่าว ในบทบาทของผู้พูดไม่ว่าผู้พูดจะมีความใกล้ชิดหรือไม่มีความใกล้ชิดกับผู้ฟังก็ตาม ในขณะที่การใช้รูปแบบดังกล่าวนี้ในภาษาฝรั่งเศสจะปรากฏเฉพาะบางบทบาทของผู้พูด โดยเฉพาะบทบาทของผู้พูดที่มีความใกล้ชิดกับผู้ฟังน้อย ซึ่งการใช้ คำนำหน้า ตามลำพัง ซึ่งแม้ว่าจะมีปริมาณการใช้ในภาษาฝรั่งเศสมากกว่าในภาษาไทย แต่ก็มีการนำมาใช้เรียกขานกันในภาษาไทยโดยผู้พูดทั้งที่ใกล้ชิดและไม่ใกล้ชิดกับผู้ฟังเช่นเดียวกับ คำนำหน้า+ชื่อ แสดงให้เห็นว่า คำนำหน้า ที่ใช้เป็นคำเรียกขานหรือส่วนประกอบหนึ่งของคำเรียกขานในภาษาไทย ในหลายบทบาทของผู้พูดทั้งที่ใกล้ชิดและไม่ใกล้ชิดกับผู้ฟังนี้ สะท้อนให้เห็นว่าคนไทย แสดงความสนิทสนมเป็นกันเองน้อยกว่าคนฝรั่งเศส ส่วนการใช้ อาชีพ/ตำแหน่ง ในภาษาฝรั่งเศสมากกว่าในภาษาไทยนั้นอาจเนื่องมาจากการสนทนากันคนฝรั่งเศสให้ความสำคัญกับอาชีพหรือตำแหน่งมากกว่าคนไทย ตลอดจนคนฝรั่งเศสดูเหมือนกล้าแสดงออกมากกว่าคนไทยจึงมีการใช้ วลีแสดงความรู้สึก เป็นคำเรียกขานมากกว่าด้วย

2. คำเรียกขานที่มีรูปแบบเหมือนกันในทั้งสองภาษา และมีปริมาณการใช้ที่ใกล้เคียงกัน คือ ยศ ชื่อ คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง และ ชื่อ+วลีแสดงความรู้สึก

3. คำเรียกขานที่มีรูปแบบต่างกันทั้งสองภาษา ได้แก่  
 ก. คำเรียกขานที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทย คือ คำนำหน้า+คำเรียกญาติ คำนำหน้า+วลีแสดงความรู้สึก คำเรียกญาติ+อาชีพ/ตำแหน่ง และ คำนำหน้า+คำเรียกญาติ+ชื่อ

ข. คำเรียกขานที่ปรากฏเฉพาะในภาษาฝรั่งเศส คือ

นามสกุล    คำนำหน้า+นามสกุล    คำเรียกญาติ+วลีแสดงความรู้สึก    ยศ+นามสกุล  
อาชีพ/ตำแหน่ง+ชื่อ    อาชีพ/ตำแหน่ง+นามสกุล    ชื่อ+นามสกุล    คำขยายแสดงความรู้สึก+คำนำหน้า  
คำขยายแสดงความรู้สึก+คำเรียกญาติ    คำขยายแสดงความรู้สึก+อาชีพ/ตำแหน่ง  
คำขยายแสดงความรู้สึก+ชื่อ    คำขยายแสดงความรู้สึก+คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง  
คำขยายแสดงความรู้สึก+คำนำหน้า+ชื่อ    คำขยายแสดงความรู้สึก+คำนำหน้า+นามสกุล    และ    คำขยายแสดงความรู้สึก+อาชีพ/ตำแหน่ง+นามสกุล

#### 7.1.4 การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศสตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศส มีรูปแบบแปรไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง โดยปัจจัยที่กำหนดความสัมพันธ์ ได้แก่ บทบาททางสังคม อายุ เพศ และความใกล้ชิด สรุปได้ดังนี้

##### 1. การใช้คำเรียกขานระหว่างญาติผู้ใหญ่กับญาติผู้น้อย

ก. คำเรียกขานที่ญาติผู้ใหญ่ใช้ เรียกญาติผู้น้อย  
 ผู้วิจัยพบว่าคำเรียกขาน ที่ญาติผู้ใหญ่ใช้ เรียกญาติผู้น้อยในทั้งสองภาษาเป็นส่วนใหญ่ คือ ชื่อ ทั้งนี้ไม่ว่าญาติผู้ใหญ่จะเป็นชายหรือหญิง และไม่ว่าจะใกล้ชิดกับญาติผู้น้อยมากน้อยเท่าใด

ข. คำเรียกขานที่ญาติผู้น้อยใช้ เรียกญาติผู้ใหญ่

คำเรียกขานที่ญาติผู้น้อยใช้ เรียกญาติผู้ใหญ่ คือ คำเรียกญาติ เหมือนกันทั้งสองภาษา คำเรียกขานดังกล่าวในภาษาไทยจะมีรูปแบบแปรไปตามเพศจาก คำเรียกญาติ เป็น คำเรียกญาติ+ชื่อ เมื่อญาติผู้น้อยหญิง เรียกญาติผู้ใหญ่ชายแต่ในภาษาฝรั่งเศสไม่มีรูปแบบแปรไปตามเพศ

##### 2. การใช้คำเรียกขานระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา

ก. คำเรียกขานที่ผู้บังคับบัญชาใช้ เรียกผู้ใต้บังคับบัญชา



เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคม คำเรียก ชาน ที่ผู้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้ใต้บังคับบัญชา คือ ชื่อ เหมือนกันในทั้งสองภาษา คำ เรียกชาน ดังกล่าวในภาษาไทยจะไม่มีรูปแบบแปรไปตามความใกล้ชิด แต่จะแปรไปตามอายุจาก ชื่อ เป็น คำนำหน้า+ชื่อ เมื่อผู้บังคับบัญชาอายุน้อยกว่าเรียกผู้ใต้บังคับบัญชามากกว่า และแปรรูปแบบไปตามเพศจาก ชื่อ เป็น คำนำหน้า+ชื่อ เมื่อผู้บังคับบัญชาหญิงเรียกผู้ใต้บังคับบัญชาชาย แสดงให้เห็นว่าในสังคมไทยนั้น ผู้พูดที่มีสถานภาพสูงแต่อายุน้อยให้ความยกย่องผู้ที่มีสถานภาพต่ำแต่อายุมากกว่า รวมทั้งเพศหญิงที่สถานภาพสูงมักให้ความยกย่องเพศชายสถานภาพต่ำ แต่ในภาษาฝรั่งเศสจะไม่มีการแปรรูปแบบไปตาม อายุ เพศ และความใกล้ชิด

ข. คำเรียกชานที่ผู้ใต้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้บังคับบัญชา

เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคม คำเรียกชานที่ผู้ใต้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้บังคับบัญชา มีรูปแบบแตกต่างกันในทั้งสองภาษา คือ คำนำหน้า+ชื่อ เป็นคำเรียกชานในภาษาไทยที่ผู้ใต้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้บังคับบัญชา จะมีการแปรไปตามความใกล้ชิด จาก คำนำหน้า+ชื่อ เป็น คำนำหน้า เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาไม่มีความใกล้ชิดกับผู้ใต้บังคับบัญชา และจะมีการแปรไปตามอายุจาก คำนำหน้า+ชื่อ เป็น คำนำหน้า หรือ คำเรียกญาติ เมื่อใช้โดยผู้ใต้บังคับบัญชาอายุน้อยกว่า และจะแปรรูปแบบไปตามเพศจาก คำนำหน้า+ชื่อ เป็น คำเรียกญาติ เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาชายเรียกผู้บังคับบัญชาเพศเดียวกัน และเป็น คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาหญิงเรียกผู้บังคับบัญชาเพศต่างกัน ส่วน อาชีพ/ตำแหน่ง เป็นคำเรียกชานในภาษาฝรั่งเศสที่ผู้ใต้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้บังคับบัญชาโดยไม่มีการแปรไปตามความใกล้ชิด แต่แปรรูปแบบไปตามเพศจาก อาชีพ/ตำแหน่ง เป็น คำนำหน้า เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาชายเรียกผู้บังคับบัญชาหญิง และแปรรูปแบบไปตามความใกล้ชิดจาก อาชีพ/ตำแหน่ง เป็น วลีแสดงความรู้สึก หรือ คำขยายแสดงความรู้สึก+ชื่อ เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาเรียกผู้บังคับบัญชาที่ใกล้ชิดกับตน แสดงให้เห็นว่าในสังคมไทยนั้นผู้ใต้บังคับบัญชาแสดงความเคารพต่อผู้บังคับบัญชามากขึ้น เมื่อตนมีอายุน้อยกว่าผู้บังคับบัญชา หรือเมื่อตนเองเป็นชายเรียก

ผู้บังคับบัญชาเพศเดียวกัน หรือเมื่อตนเองเป็นหญิงเรียกผู้บังคับบัญชาต่างเพศ หรือเมื่อตนเองไม่มีความใกล้ชิดกับผู้บังคับบัญชา ในขณะที่ในสังคมฝรั่งเศสนั้นให้ความสำคัญกับความใกล้ชิดและเพศมากกว่าบทบาททางสังคมและอายุ เมื่อเปรียบเทียบกันคือ เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชามีความใกล้ชิดกับผู้บังคับบัญชามาก คำเรียกขานที่ใช้จะแสดงความใกล้ชิดมากขึ้นคือ วลีแสดงความรู้สึก หรือ คำขยายแสดงความรู้สึก+ชื่อ ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่มีกปรากฎใช้ระหว่างเพื่อ คู่รัก และสามีกับภรรยา ซึ่งจัดเป็นหมู่คนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกว่าหมื่นคนในบทบาทอื่น ๆ ในขณะเดียวกันคำเรียกขานที่ผู้ใต้บังคับบัญชาเรียกผู้บังคับบัญชาตามเพศ สะท้อนให้เห็นถึงว่าในสังคมฝรั่งเศสเพศชายที่มีสถานภาพต่ำกว่า จะแสดงความห่างเหินเพศหญิงที่มีสถานภาพสูงกว่า

### 3. การใช้คำเรียกขานระหว่างสามีกับภรรยา

เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคม คำเรียกขานที่สามีกับภรรยาใช้เรียกขานกัน คือ ชื่อ เหมือนกันในทั้งสองภาษา คำเรียกขานดังกล่าวในภาษาไทยไม่แปรรูปแบบตามเพศของผู้พูด แต่แปรรูปแบบตามอายุจาก ชื่อ เป็น คำเรียกญาติ+ชื่อ เมื่อภรรยาอายุน้อยกว่าเรียกขานสามี สำหรับในภาษาฝรั่งเศสไม่มีการแปรตามเพศแต่อายุไม่สามารถสรุปได้ว่ามีผลต่อการแปรรูปแบบหรือไม่ เนื่องจากในข้อมูลรวบรวมได้เฉพาะคำเรียกขานที่สามีกับภรรยาอายุเท่ากันใช้เรียกขานกันเท่านั้น

### 4. การใช้คำเรียกขานระหว่างเพื่อน

เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคม คำเรียกขานที่เพื่อนเรียกขานกัน คือ ชื่อ เหมือนกันในทั้งสองภาษา คำเรียกขานดังกล่าวในภาษาไทยไม่มีการแปรรูปแบบไปตามเพศของผู้พูดและความใกล้ชิด แต่มีการแปรรูปแบบไปตามอายุของผู้พูดจาก ชื่อ เป็น คำเรียกญาติ+ชื่อ เมื่อผู้พูดอายุน้อยกว่าเรียกเพื่อนอายุมากกว่า เพื่อแสดงความเคารพมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันผู้พูดก็ให้ความสำคัญสนทนากับเพื่อนที่อายุมากกว่าน้อยลง ส่วนคำเรียกขานระหว่างเพื่อนในภาษาฝรั่งเศสไม่มีการแปรรูปแบบตามอายุ เพศ หรือความใกล้ชิดเลย แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในสังคมฝรั่งเศส เป็นความสัมพันธ์ที่ต่างฝ่ายต่างเท่าเทียมกัน

เสมอ ไม่ว่าจะฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะมีอายุมากกว่า เท่ากัน หรือน้อยกว่า เป็นเพศชาย หรือหญิง หรือมีความใกล้ชิดหรือไม่ก็ตาม

#### 5. การใช้คำเรียกขานระหว่างคู่รัก

เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคม คำเรียกขานที่คู่รักเรียกขานกัน คือ ชื่อ เหมือนกันในทั้งสองภาษา คำเรียกขานดังกล่าวในภาษาไทยไม่มีการแปรรูปแบบไปตามเพศ แต่มีการแปรรูปแบบไปตามอายุจาก ชื่อ เป็น คำเรียกญาติ+ชื่อ เมื่อผู้พูดอายุน้อยกว่า เรียกคนรักอายุมากกว่า เพื่อแสดงความเคารพมากขึ้น ในขณะที่คำเรียกขานดังกล่าวในภาษาฝรั่งเศสไม่มีการแปรรูปแบบไปตามเพศและอายุ แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างคู่รักในสังคมฝรั่งเศสมีความเท่าเทียมกันมากกว่าในสังคมไทย ดังจะเห็นได้จากอายุและเพศของทั้งสองฝ่ายไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายเปลี่ยนไป

#### 6. การใช้คำเรียกขานระหว่างคนรู้จักกัน

เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคม คำเรียกขานที่คนรู้จักใช้เรียกขานกันมีรูปแบบต่างกันทั้งสองภาษา คือ คำนำหน้า+ชื่อ เป็นคำเรียกขานในภาษาไทยที่คนรู้จักใช้เรียกขานกัน ซึ่งมีรูปแบบแปรไปตามอายุจาก คำนำหน้า+ชื่อ เป็น คำเรียกญาติ+ชื่อ เมื่อผู้พูดอายุน้อยกว่า เรียกคนรู้จักกับตนมากกว่า และมีรูปแบบแปรไปตามเพศจาก คำนำหน้า+ชื่อ เป็น ชื่อ เมื่อผู้พูดชายเรียกคนรู้จักเพศเดียวกันและเพศต่างกันรวมทั้งมีรูปแบบแปรไปตามความใกล้ชิดจาก คำนำหน้า+ชื่อ เป็น ชื่อ เมื่อผู้พูดเรียกคนรู้จักที่ใกล้ชิดกับตน ส่วน ชื่อ เป็นคำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสที่คนรู้จักใช้เรียกขานกัน ซึ่งไม่มีรูปแบบแปรไปตาม อายุ และเพศแต่มีรูปแบบแปรไปตามความใกล้ชิดจาก ชื่อ เป็น คำนำหน้า+นามสกุล เมื่อผู้พูดเรียกคนรู้จักแต่ไม่ใกล้ชิดกัน

#### 7. การใช้คำเรียกขานระหว่างคนไม่รู้จัก

เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคมและความสัมพันธ์ที่ไม่ใกล้ชิดกันนั้น คำเรียกขานที่คนไม่รู้จักใช้เรียกขานกันคือ คำนำหน้า เหมือนกันทั้งสองภาษา คำเรียกขานดังกล่าวในภาษาไทยไม่แปรรูปแบบไปตามเพศ แต่แปร

รูปแบบไปตามอายุจาก คำนำหน้า เป็น คำเรียกญาติ เมื่อผู้พูดอายุน้อยกว่าเรียกคน  
ไม่รู้จักอายุมากกว่า เพื่อแสดงความเคารพมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม ในสังคมฝรั่ง  
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคนไม่รู้จักไม่เปลี่ยนแปลงไปตามอายุและเพศของทั้งสองฝ่าย

#### 8. การใช้คำเรียกขานระหว่างผู้ให้บริการกับผู้รับบริการ

##### ก. คำเรียกขานที่ผู้ให้บริการใช้เรียกผู้รับบริการ

เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคม คำเรียก  
ขานที่ผู้ให้บริการใช้เรียกผู้รับบริการ คือ คำนำหน้า เหมือนกันทั้งสองภาษา คำ  
เรียกขานดังกล่าวในภาษาไทยไม่มีการแปรรูปแบบไปตามเพศ และความใกล้ชิดที่ทั้ง  
สองฝ่ายต่างไม่มีให้กัน แต่มีการแปรรูปแบบไปตามอายุจาก คำนำหน้า เป็น คำนำ  
หน้า+คำเรียกญาติ เมื่อผู้ให้บริการมีอายุน้อยกว่าผู้รับบริการ สำหรับในภาษาฝรั่ง-  
เศสคำเรียกขานดังกล่าวไม่แปรรูปแบบไปตาม อายุ และเพศ แต่มีการแปรรูปแบบไป  
ตามความใกล้ชิดจาก คำนำหน้า เป็น ชื่อ เมื่อผู้ให้บริการเรียกผู้รับบริการที่ใกล้ชิด  
กับตน

##### ข. คำเรียกขานที่ผู้รับบริการใช้เรียกผู้ให้บริการ

เมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคม คำเรียก  
ขานในภาษาไทยที่ผู้รับบริการใช้เรียกผู้ให้บริการ คือ คำนำหน้า หรือ อาชีพ/  
ตำแหน่ง คำเรียกขานดังกล่าวไม่แปรรูปแบบไปตามความใกล้ชิดเนื่องจากไม่มีความ  
ใกล้ชิดกันอยู่แล้ว แต่จะมีรูปแบบแปรไปตามอายุเป็น คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง  
เพียงรูปแบบเดียวเมื่อผู้รับบริการมีอายุน้อยกว่าผู้ให้บริการ รวมทั้งมีรูปแบบแปรไป  
ตามเพศเป็น คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง เมื่อผู้รับบริการหญิงเรียกผู้ให้บริการเพศ  
เดียวกันหรือต่างเพศกัน สำหรับคำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสที่ผู้รับบริการใช้เรียก  
ผู้ให้บริการ คือ อาชีพ/ตำแหน่ง เพียงรูปแบบเดียว ซึ่งไม่มีการแปรรูปแบบตาม  
อายุและเพศแต่มีรูปแบบแปรไปตามความใกล้ชิดเป็น ชื่อ เมื่อผู้รับบริการใกล้ชิดกับผู้  
ให้บริการ

## 7.2 อภิปรายผล

การเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศส สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะทางสังคมระหว่างคนไทยกับคนฝรั่งเศส ดังนี้คือ

1. คนไทยมีความผูกพันเป็นญาติกันมากกว่าคนฝรั่งเศส เห็นได้จากการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยประเภท คำเรียกญาติ ตามลำดับและ คำเรียกญาติ ที่เป็นส่วนประกอบหนึ่งของคำเรียกขาน ซึ่งนอกจากจะใช้เรียกขานกันระหว่างญาติจริงแล้วผู้พูดยังคงใช้เรียกบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ญาติของตน แต่ผู้พูดเปรียบบุคคลดังกล่าวเสมือนญาติของตน ทั้งนี้พบว่า คำเรียกญาติ จะใช้โดยผู้พูดที่มีอายุน้อยกว่า ได้แก่ ผู้ได้บังคับบัญชา เรียกผู้บังคับบัญชา ภรรยา เรียกสามี เพื่อนอายุน้อย เรียกเพื่อนอายุมากกว่า ผู้พูดอายุน้อยกว่า เรียกคนไม่รู้จักกันอายุมากกว่า และผู้ให้บริการ เรียกผู้รับบริการ นอกจากนี้ผู้บังคับบัญชาที่อายุน้อยกว่ายังเรียกผู้ได้บังคับบัญชาด้วย คำเรียกญาติ+ชื่อ เช่นกันแม้ว่าปริมาณจะไม่มากนัก ส่วนการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสประเภทดังกล่าวใช้เรียกขานกันระหว่างญาติจริงเท่านั้นไม่มีการนำไปใช้เรียกบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ญาติของตน

2. คนไทยมีการแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเองน้อยกว่าคนฝรั่งเศสเห็นได้จากส่วนประกอบคำเรียกขานที่แสดงความรู้สึกของผู้พูดในภาษาไทยมีเพียง 1 รูปแบบ คือ วลีแสดงความรู้สึก แต่ในภาษาฝรั่งเศสมีถึง 2 รูปแบบ วลีแสดงความรู้สึก และ คำขยายแสดงความรู้สึก ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่นำหน้าคำเรียกขานอื่น ๆ และคำเรียกขานที่แสดงความรู้สึกนี้ในภาษาไทยใช้เรียกขานกันระหว่างคู่รัก สามีกับภรรยา เพื่อน และญาติผู้ใหญ่ใช้เรียกญาติผู้น้อย ก็ยังมีการใช้ไม่มากนักเมื่อเทียบกับคำเรียกขานรูปแบบอื่น ๆ ในขณะที่คนฝรั่งเศสจะใช้คำเรียกขานที่แสดงความรู้สึกมากกว่า เห็นได้จากการใช้คำเรียกขานดังกล่าวเรียกขานกันระหว่างญาติผู้ใหญ่กับญาติผู้น้อย ระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ได้บังคับบัญชา ระหว่างสามีกับภรรยา ระหว่างเพื่อน ระหว่างคู่รัก และระหว่างคนรู้จัก

3. การใช้คำเรียกขานในทั้งสองภาษาตามบทบาททางสังคมของผู้พูดกับผู้ฟังสะท้อนให้เห็นว่า คนฝรั่งเศสให้ความสำคัญกับการมี "อำนาจ" กับ "ความเป็นปึกแผ่น" ในขณะที่คนไทยให้ความสำคัญกับ "ความเคารพ" และ "ความสนิทสนม" ดังจะเห็นได้จาก

3.1 ตามที่ บราวน์ และ กิลแมน ( Brown and Gilman 1960 ) ศึกษาการใช้สรรพนามเรียกขานในภาษายุโรป คือ Tu และ Vous นั้นพบว่าปัจจัยที่กำหนดการใช้สรรพนามเรียกขานทั้งสองรูปแบบ คือ อำนาจ แสดงความสัมพันธ์แบบไม่สมดุล และความเป็นปึกแผ่น แสดงความสัมพันธ์แบบสมดุล เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสที่ศึกษาในงานวิจัยพบว่าปัจจัยที่กำหนดการใช้คำเรียกขานตามบทบาททางสังคมมีลักษณะเช่นเดียวกันดังนี้คือ

เมื่อพิจารณาการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสตามบทบาททางสังคมของผู้พูดกับผู้ฟังที่มีความสัมพันธ์แบบไม่สมดุลจะเห็นได้ว่ามีคำเรียกขานที่ใช้มากที่สุด 3 รูปแบบดังนี้ คือ ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่ญาติผู้ใหญ่ใช้เรียกญาติผู้น้อย และผู้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้ใต้บังคับบัญชา คำเรียกญาติ เป็นคำเรียกขานที่ญาติผู้น้อยใช้เรียกญาติผู้ใหญ่ และ อาชีพ/ตำแหน่ง เป็นคำเรียกขานที่ผู้ใต้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้บังคับบัญชา การใช้คำเรียกขานทั้ง 3 รูปแบบแสดงให้เห็นว่า ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่ผู้พูดที่มีอำนาจมากกว่าใช้เรียกผู้ฟังที่มีอำนาจน้อยกว่าซึ่งอำนาจนี้มาจากการที่ผู้พูดมีบทบาททางสังคมที่สูงกว่าผู้ฟัง ดังเช่นที่ บราวน์ และ กิลแมน (Brown and Gilman : 60) ศึกษาพบว่า อำนาจซึ่งเกิดจากการที่ฝ่ายหนึ่งมีกำลังทางร่างกาย ความมั่งคั่ง อายุ เพศ และบทบาททางสังคมที่สูงกว่าหรือต่ำกว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นปัจจัยที่กำหนดการใช้สรรพนามเรียกขานในภาษาฝรั่งเศส Tu และ Vous ส่วน คำเรียกญาติ เป็นคำเรียกขานที่ผู้พูดที่มีอำนาจน้อยกว่าใช้เรียกผู้ฟังที่มีอำนาจมากกว่าโดยผู้พูดและผู้ฟังมีความเกี่ยวข้องเป็นญาติกันทั้งโดยสายเลือดและโดยการแต่งงาน เช่น ลูกเรียกพ่อว่า Papa (พ่อ) ลูกเขยเรียกแม่ยายว่า Belle-Mama (แม่ยาย) และ อาชีพ/ตำแหน่ง เป็นคำเรียกขานที่ผู้พูดที่มีอำนาจน้อยกว่าใช้เรียกผู้ฟังที่มีอำนาจมากกว่าแต่ไม่มีความเกี่ยวข้องเป็นญาติกันแต่ประการใด ซึ่งพบในกรณี



ที่ผู้ได้บังคับบัญชา เรียกว่า ผู้บังคับบัญชา ของตน

เมื่อพิจารณาการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสตามบทบาททางสังคมของผู้พูดกับผู้ฟังตามความสัมพันธ์แบบสมมูล ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังเท่าเทียมกันต่างมีบทบาททางสังคมที่เหมือน ๆ กันจึงไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีสถานภาพสูงกว่าหรือต่ำกว่า กล่าวคือไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีอำนาจมากกว่าหรือน้อยกว่า จะเห็นได้ว่ามีคำเรียกขานที่ใช้มากที่สุด 2 รูปแบบ คือ ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่ใช้เรียกขานกันระหว่างเพื่อน ระหว่างสามีภรรยา ระหว่างคู่รัก และ ระหว่างคนรู้จักกัน ส่วน คำนำหน้า เป็นคำเรียกขานที่ใช้เรียกขานกันระหว่างคนไม่รู้จักกัน แสดงให้เห็นว่า ชื่อ และ คำนำหน้า เป็นคำเรียกขานที่ผู้พูดและผู้ฟังที่มีสถานภาพเท่าเทียมกันในสังคมใช้เรียกขานกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่ใช้ในหมู่คนที่เคยมีประสบการณ์ร่วมกันมาก่อนทำให้เกิดความใกล้ชิดกันมากหรือน้อยตามลำดับ ซึ่ง บราวน์ และ กิลแมน (Brown and Gilman : 1960) เรียกว่าความเป็นปึกแผ่นซึ่งเป็นปัจจัยที่กำหนดการใช้สรรพนามเรียกขานในภาษาฝรั่งเศส Tu และ Vous เช่นเดียวกับอำนาจ ดังนั้น ชื่อ จึงเป็นคำเรียกขานที่ใช้ในหมู่คนที่เท่าเทียมกันและมีความเป็นปึกแผ่น ส่วน คำนำหน้า เป็นคำเรียกขานที่ใช้ในหมู่คนที่เท่าเทียมกันแต่ไม่มีความเป็นปึกแผ่นเลย

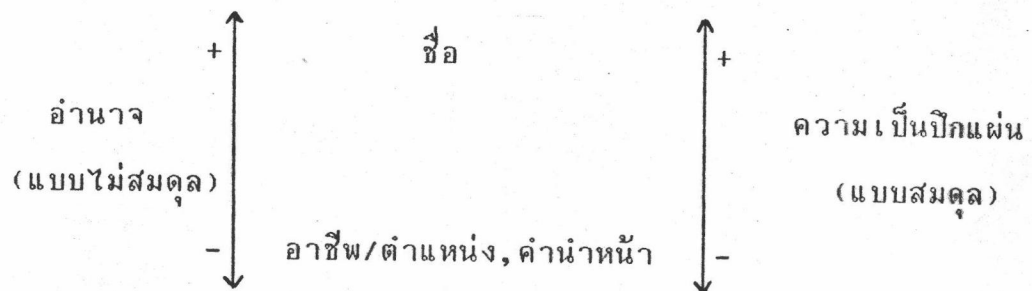
เมื่อพิจารณาการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสตามบทบาททางสังคมของผู้พูดกับผู้ฟังตามความสัมพันธ์แบบเป็นกลาง ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีสถานภาพสูงกว่าหรือต่ำกว่า จะเห็นได้ว่ามีคำเรียกขานที่ใช้มากที่สุดมี 2 รูปแบบคือ คำนำหน้า เป็นคำเรียกขานที่ผู้ให้บริการใช้เรียกผู้รับบริการและ อาชีพ/ตำแหน่ง เป็นคำเรียกขานที่ผู้รับบริการใช้เรียกผู้ให้บริการ แสดงให้เห็นว่า คำนำหน้า และ อาชีพ/ตำแหน่ง ที่ใช้ตามความสัมพันธ์แบบเป็นกลางนี้ อำนาจ ไม่ใช่ปัจจัยที่กำหนดการใช้คำเรียกขาน 2 รูปแบบนี้ เนื่องจากไม่สามารถระบุได้ว่าผู้พูดหรือผู้ฟังที่มีสถานภาพสูงกว่าหรือต่ำกว่า ดังนั้น ความเป็นปึกแผ่น เป็นปัจจัยในการกำหนดการใช้คำเรียกขานดังกล่าว คือ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้บริการกับผู้รับบริการ จะเห็นได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่มีความเป็นปึกแผ่น เนื่อง



จากไม่มีความคล้ายคลึงกันในคุณสมบัติต่าง ๆ ทางสังคมดังเช่นที่ อมรา ประสิทธิ์-รัฐสินธุ์ (2533 : 100) ได้สรุปความเป็นปึกแผ่นของ บรราวน์ และ กิลแมน (Brown and Gilman 1960) ไว้ว่าการมีประสบการณ์ร่วมกันของสมาชิกในกลุ่มสังคมและความคล้ายคลึงกันในคุณสมบัติต่าง ๆ ทางสังคมมาก เช่น ด้านศาสนา อายุ ถิ่น กำเนิด ชาติพันธุ์ อาชีพ และความสนใจ ดังนั้นการใช้ คำนำหน้า และ อาชีพ/ตำแหน่ง เป็นคำเรียกขานแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นปึกแผ่น

จากรูปแบบการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เมื่อพิจารณาตามบทบาททางสังคมแล้วจะเห็นได้ว่าคำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสที่ปรากฏใช้โดยทั่วไป ได้แก่ ชื่อ คำนำหน้า อาชีพ/ตำแหน่ง ที่ถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์ 2 ลักษณะ ตามที่ บรราวน์ และ กิลแมน (Brown and Gilman 1960) ระบุไว้ว่าปัจจัยที่กำหนดการใช้สรรพนามเรียกขานในภาษายุโรปคือ "อำนาจ" และ "ความเป็นปึกแผ่น" ผู้วิจัยได้นำปัจจัยเหล่านี้มาพิจารณาในแง่ที่สัมพันธ์กับการใช้คำเรียกขานที่ผู้วิจัยพบ 3 รูปแบบดังกล่าวข้างต้น และได้สรุปกฎรวมในแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 4 ปัจจัยที่กำหนดการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศส



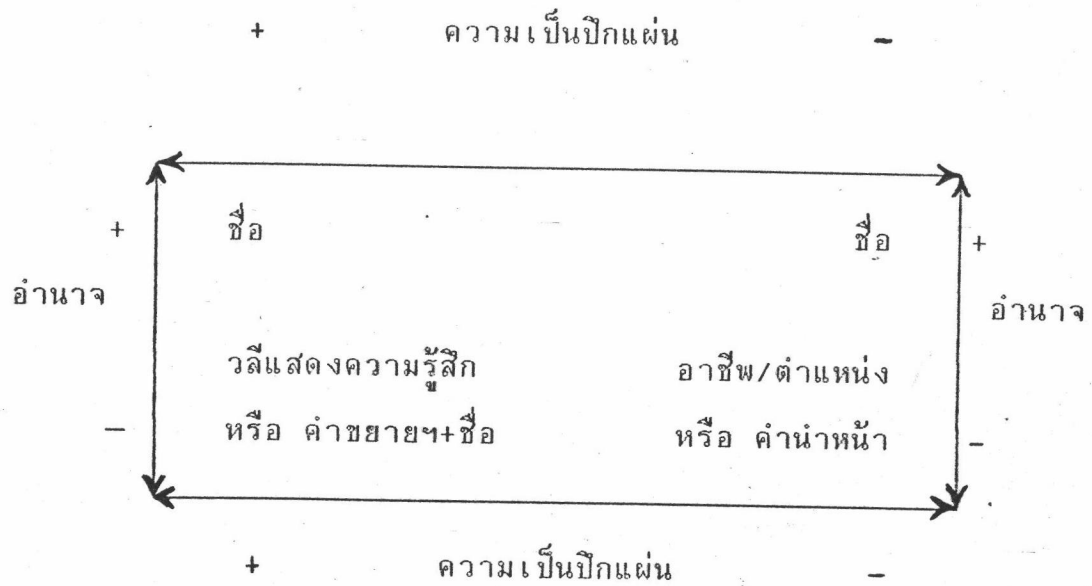
จากแผนภูมิข้างต้นแสดงระดับอำนาจและความเป็นปึกแผ่นของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังซึ่งกำหนดการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสจากมาก (+) ไปหาน้อย (-) ตามลำดับ กล่าวได้ว่าในการสนทนากันของคนฝรั่งเศสนั้น ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่ผู้พูดอำนาจมากเรียกผู้ฟังอำนาจน้อย หรือผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังที่มีความเป็นปึกแผ่นกับตน

กล่าวคือ ชื่อ แสดงถึงควมมีอำนาจมากของผู้พูด เมื่อผู้พูดใช้เรียกคนที่ต่ำกว่า และความเป็นปึกแผ่นที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง เมื่อผู้พูดใช้เรียกคนที่เท่ากัน ในทางตรงกันข้าม อาชีพ/ตำแหน่ง หรือ คำนำหน้า เป็นคำเรียกขานที่ผู้พูดมีอำนาจน้อย ใช้เรียกผู้ฟังมีอำนาจมาก หรือ ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังที่มีความเป็นปึกแผ่นน้อย กล่าวคือ คำนำหน้า หรือ อาชีพ/ตำแหน่ง แสดงถึงควมมีอำนาจน้อยของผู้พูดเมื่อผู้พูดใช้เรียกคนที่สูงกว่า และไม่มีความเป็นปึกแผ่นเลย เมื่อผู้พูดใช้เรียกคนที่เท่ากัน จะเห็นได้ว่าข้อสรุปข้างต้นแสดงปัจจัยที่กำหนดการใช้คำเรียกขาน 2 ปัจจัยแยกกันในแผนภูมิข้างล่างนี้ ผู้วิจัยได้แสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยทั้งสองกับการใช้คำเรียกขาน แต่ได้พิจารณาให้ละเอียดขึ้นไปโดยแสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยทั้ง 2 เองด้วย กล่าวคือแทนที่จะดูแยกกันว่าอำนาจกำหนดคำเรียกขานอย่างไร และความเป็นปึกแผ่นกำหนดคำเรียกขานอย่างไร ผู้วิจัยแยกพิจารณาเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

- |    |  |    |  |
|----|--|----|--|
| 1. | $\left[ \begin{array}{l} + \text{อำนาจ} \\ + \text{ความเป็นปึกแผ่น} \end{array} \right]$ | 2. | $\left[ \begin{array}{l} + \text{อำนาจ} \\ - \text{ความเป็นปึกแผ่น} \end{array} \right]$ |
| 3. | $\left[ \begin{array}{l} - \text{อำนาจ} \\ - \text{ความเป็นปึกแผ่น} \end{array} \right]$ | 4. | $\left[ \begin{array}{l} - \text{อำนาจ} \\ + \text{ความเป็นปึกแผ่น} \end{array} \right]$ |

เหตุที่ผู้วิจัยสามารถพิจารณาเช่นนั้นได้ เพราะผู้วิจัยศึกษาตัวแปรหลายตัวและตัวแปรความใกล้ชิดเป็นตัวแปรสำคัญที่จะให้ข้อสรุปตามแนวนี้ได้ ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 5 ปัจจัยอำนาจและความเป็นปึกแผ่นที่กำหนดการใช้คำเรียกขานใน  
ภาษาฝรั่งเศส



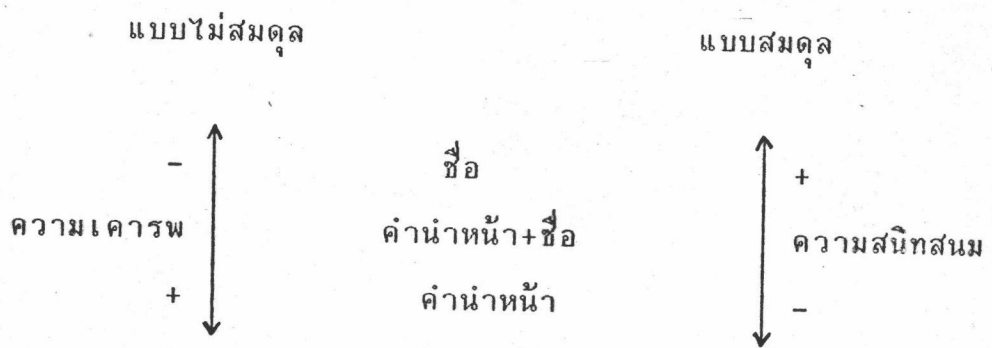
จากแผนภูมิข้างต้นแสดงระดับอำนาจ (ตามแนวตั้ง) และ  
ความเป็นปึกแผ่น (ตามแนวนอน) ของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังที่กำหนดการใช้คำเรียกขาน  
ในภาษาฝรั่งเศสจากมาก (+) ไปหาน้อย (-) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาทั้ง 2  
ปัจจัยร่วมกัน กล่าวได้ว่าผู้พูดที่มีอำนาจมากจะใช้ ชื่อ เรียกผู้ฟังที่มีอำนาจน้อยทั้ง  
ที่มีความเป็นปึกแผ่น และไม่มีความเป็นปึกแผ่นกับตน กล่าวคือ ชื่อ แสดงความมี  
อำนาจมากของผู้พูดเหนือผู้ฟังทั้งที่มีและไม่มีความเป็นปึกแผ่นกับตน ในทางตรงข้ามผู้  
ที่มีอำนาจน้อยจะใช้ อาชีพ/ตำแหน่ง หรือ คำนำหน้า เรียกผู้ฟังที่มีอำนาจมาก  
แต่ไม่มีความเป็นปึกแผ่นกับตนเพื่อแสดงถึงความมีอำนาจน้อยและไม่มีความเป็นปึก  
แผ่นของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ในขณะที่เรียกผู้ฟังที่มีอำนาจมากและมีความเป็นปึกแผ่นกับตน  
วลีแสดงความรู้สึก หรือ คำขยายแสดงความรู้สึก+ชื่อ แทนแสดงถึงความมี  
อำนาจน้อยของผู้พูด แต่มีความเป็นปึกแผ่นกับผู้ฟัง

3.2 ตามที่ ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภักดิ์ และอมรา ประสิทธิ์-  
รัฐสินธุ์ (2529:35-37) ศึกษาการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยกรุง

รัตนโกสินทร์พบว่าคำเรียกขานที่ปรากฏมากที่สุดมี 3 รูปแบบ คือ คำนำหน้า คำนำหน้า+ชื่อ และ ชื่อ ซึ่งการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยทั้ง 3 รูปแบบถูกกำหนดโดยลักษณะของความสัมพันธ์ 2 ลักษณะ คือ ความเคารพ ซึ่งเปรียบเทียบได้กับ "อำนาจ" ของบราวน์ และ กิลแมน (Brown and Gilman 1960) และ "ความสนิทสนม" ซึ่งคล้ายกับ "ความเป็นปึกแผ่น" ของบราวน์ และ กิลแมน (Brown & Gilman) เมื่อมองตามความสัมพันธ์แบบสมดุล ผู้พูดที่มีความสนิทสนมหรือความเป็นปึกแผ่นกับผู้ฟังมากจะใช้ ชื่อ เช่น ระหว่างเพื่อน ถ้าสนิทสนมรองลงมากจะใช้ คำนำหน้า+ชื่อ เช่น ในหมู่คนรู้จักกัน แต่ถ้าไม่สนิทเลยใช้ คำนำหน้า แต่ลำพัง เช่น ในหมู่คนไม่รู้จักกัน และเมื่อมองตามความสัมพันธ์แบบไม่สมดุล ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่แสดงว่าผู้พูดมีอำนาจเหนือผู้ฟังหรืออีกนัยหนึ่งผู้ฟังเป็นผู้ที่ต้องเคารพตน เช่น ญาติผู้ใหญ่ใช้เรียกญาติผู้น้อย ผู้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้ใต้บังคับบัญชาด้วย ชื่อ ถ้าผู้พูดมีอำนาจเหนือแต่ต้องการแสดงความยกย่องผู้ที่ต่ำกว่าก็จะใช้ คำนำหน้า+ชื่อ เช่น ญาติผู้ใหญ่เรียกญาติผู้น้อย ผู้บังคับบัญชาเรียกผู้ใต้บังคับบัญชาสำหรับผู้พูดที่มีอำนาจน้อยกว่าผู้ฟังมักเรียกผู้ที่มีอำนาจเหนือโดยใช้ คำนำหน้า หรือคำอื่นตามความเหมาะสม แต่ถ้าต้องการแสดงความเคารพน้อยลงหรือเท่าเทียมกันบ้างจะใช้ คำนำหน้า+ชื่อ

เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยในปัจจุบันซึ่งวิเคราะห์ได้ในงานวิจัยนี้พบว่ามีการใช้คำเรียกขานในลักษณะที่คล้ายคลึงกับที่ ม.ร.ว. กัลยา ติงศภัทย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ศึกษาไว้กล่าวคือเมื่อมองตามความสัมพันธ์แบบสมดุล ชื่อ ยังคงเป็นคำเรียกขานที่ใช้ระหว่างเพื่อน คู่รัก และสามีกับภรรยา แสดงให้เห็นว่า ชื่อ เป็นเครื่องแสดงความสนิทสนมหรือความเป็นปึกแผ่น คำนำหน้า+ชื่อ ยังคงเป็นคำเรียกขานที่ใช้ในหมู่คนรู้จักกันเป็นอันดับหนึ่ง ดังนั้น คำนำหน้า+ชื่อ แสดงถึงความสนิทสนมน้อยกว่า ชื่อ ส่วน คำนำหน้า ยังคงเป็นคำเรียกขานอันดับหนึ่งที่ใช้ในหมู่คนไม่รู้จักกัน แสดงให้เห็นว่า คำนำหน้า หมายถึง ความไม่สนิทสนมกับผู้ฟังเลย และเมื่อมองตามความสัมพันธ์แบบไม่สมดุล ชื่อ ยังคงเป็นคำเรียกขานที่ญาติผู้ใหญ่ใช้เรียกญาติผู้น้อย ผู้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้ใต้บังคับบัญชา แสดง

ให้เห็นว่า ชื่อ เป็นคำที่แสดงว่าผู้พูดมีอำนาจเหนือผู้ฟังและผู้ฟังเป็นผู้ที่ต้องเคารพตน และเมื่อผู้ฟังมีอำนาจเหนือความต้องการแสดงความยกย่องผู้ที่ต่ำกว่าก็จะใช้ คำนำหน้า+ชื่อ ดังเช่นที่ผู้บังคับบัญชาอายุน้อยกว่าเรียกผู้ใต้บังคับบัญชาอายุมากกว่า สำหรับผู้พูดที่มีอำนาจน้อยกว่าผู้ฟังมักเรียกผู้ที่มีอำนาจเหนือโดยใช้ คำนำหน้า+ชื่อ ดังเช่นผู้ใต้บังคับบัญชาอายุมากกว่าหรือเท่ากันใช้เรียกผู้บังคับบัญชาของตน แต่ยังคงพบว่าการใช้ คำนำหน้า แต่ลำพังเมื่อผู้พูดมีอายุน้อยกว่าผู้ที่มีอำนาจเหนือ แสดงว่า คำนำหน้า+ชื่อ เป็นคำที่แสดงว่าผู้ที่มีอำนาจน้อยต้องการแสดงความเคารพน้อยลงหรือเท่าเทียมกัน ซึ่งมักปรากฏเมื่อผู้ที่มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับผู้มีอำนาจเหนือกว่า ส่วน คำนำหน้า แสดงความเคารพสูงสุด ซึ่งมักปรากฏเมื่อผู้ที่มีอายุน้อยกว่าผู้ที่มีอำนาจเหนือ จากลักษณะการใช้คำเรียกขานในภาษาไทย ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าในปัจจุบัน ชื่อ คำนำหน้า+ชื่อ และ คำนำหน้า ยังคงแสดงให้เห็นถึงความเคารพและความสนิทสนมเช่นเดียวกับในอดีต ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิการใช้คำเรียกขานทั้ง 3 รูปแบบตามที่ กัลยา ติงศภัทย์(ม.ร.ว.) และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2529:37) ได้สร้างขึ้นเพื่ออธิบายการใช้คำเรียกขาน ดังกล่าวที่แสดง ความเคารพ และ ความสนิทสนม ตามแผนภูมิที่ 2 ในบทที่ 1 ดังนี้



จากแผนภูมิข้างต้นแสดงระดับความเคารพและความสนิทสนมของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังที่กำหนดการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยจากมาก (+) ไปหาน้อย (-) ตามลำดับ กล่าวได้ว่าการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยที่ใช้โดยทั่วไปมีลักษณะดังต่อไปนี้

ชื่อ หมายถึง ความสนิทสนมสูงสุดและความไม่เคารพ หรือเท่าเทียมกัน เมื่อใช้เรียกคนที่เท่ากันหรือต่ำกว่า

คำนำหน้า+ชื่อ หมายถึง การยกย่องผู้ที่ต่ำกว่าและแสดงความสนิทสนมน้อยกว่าการใช้ ชื่อ เมื่อใช้โดยผู้พูดที่มีฐานะเท่ากันกับผู้ฟัง

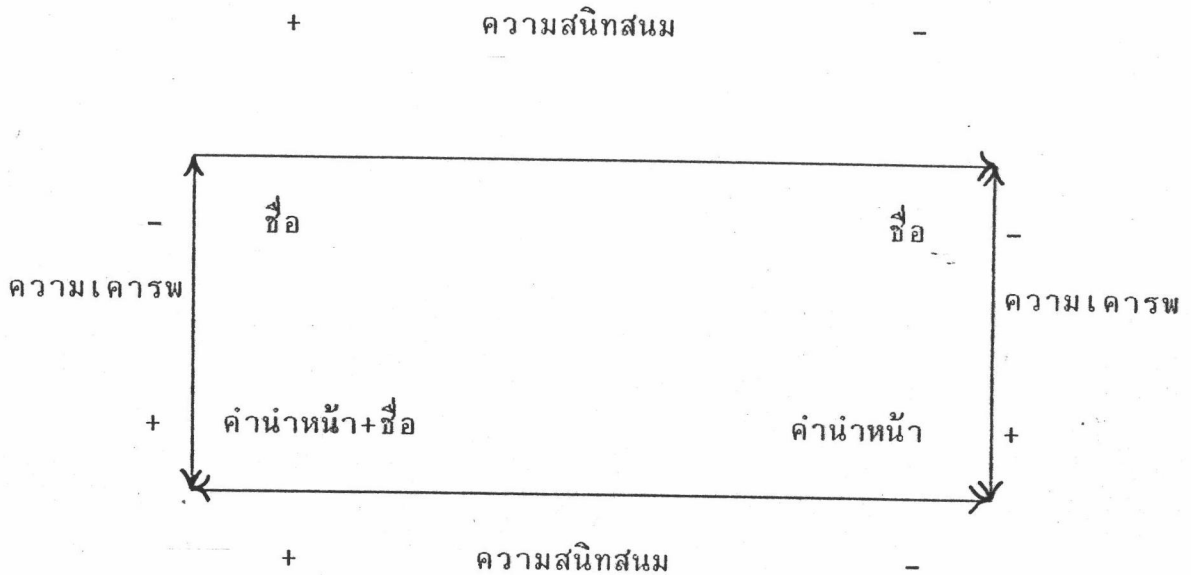
คำนำหน้า หมายถึง ความสนิทสนมน้อยที่สุดเมื่อใช้โดยคนที่เท่ากันและแสดงให้เห็นว่าเคารพสูงสุด เมื่อใช้โดยผู้พูดที่ต่ำกว่าผู้ฟัง

จะเห็นได้ว่าข้อสรุปข้างต้นแสดงปัจจัยที่กำหนดการใช้คำเรียกขานในภาษาไทย 2 ปัจจัย แยกกัน ผู้วิจัยได้แสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยทั้ง 2 อัน ได้แก่ ความเคารพและความสนิทสนมที่กำหนดการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยทั้ง 3 รูปแบบดังกล่าวข้างต้นร่วมกัน โดยพิจารณาแยกเป็นความสัมพันธ์ 4 ลักษณะ คือ

- |    |  |    |  |
|----|--|----|--|
| 1. | $\begin{bmatrix} + \text{ ความเคารพ} \\ + \text{ ความสนิทสนม} \end{bmatrix}$ | 2. | $\begin{bmatrix} + \text{ ความเคารพ} \\ - \text{ ความสนิทสนม} \end{bmatrix}$ |
| 3. | $\begin{bmatrix} - \text{ ความเคารพ} \\ - \text{ ความสนิทสนม} \end{bmatrix}$ | 4. | $\begin{bmatrix} - \text{ ความเคารพ} \\ + \text{ ความสนิทสนม} \end{bmatrix}$ |

จากความสัมพันธ์ทั้ง 4 ลักษณะข้างต้น จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ของความเคารพและความสนิทสนมกับการใช้คำเรียกขานทั้ง 3 รูปแบบ มีลักษณะดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 6 ปัจจัยความเคารพและความสนิทสนมที่กำหนดการใช้คำเรียกขาน  
ในภาษาไทย



จากแผนภูมิต่างต้นแสดงระดับความเคารพ (ตามแนวตั้ง) และ ความสนิทสนม (ตามแนวนอน) ของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ซึ่งกำหนดการใช้คำเรียกขานใน ภาษาไทยจากมาก (+) ไปหาน้อย (-) เมื่อพิจารณาจากความสัมพันธ์ทั้ง 2 ร่วมกันกล่าวได้ว่าโดยทั่วไป ชื่อ แสดงถึงความไม่เคารพของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังทั้งที่ สนิทสนมหรือไม่สนิทสนมก็ตาม เมื่อผู้พูดที่มีสถานภาพสูงกว่า เรียกผู้ฟังที่มีสถานภาพต่ำ กว่าทั้งสนิทสนมและไม่สนิทสนมกับตน ในทางตรงข้าม คำนำหน้า แสดงความเคารพ ที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟังที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน เมื่อผู้พูดสถานภาพต่ำกว่า เรียกผู้ฟัง สถานภาพสูงกว่า แต่ไม่สนิทสนมกันเลย แต่เมื่อเรียกผู้ฟังที่มีสถานภาพสูงกว่าและ สนิทสนมกับตน ผู้พูดก็จะใช้ คำนำหน้า+ชื่อ แทน กล่าวคือ คำนำหน้า+ชื่อ แสดง ความเคารพของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังที่สนิทสนมกัน

4. คนไทยให้ความสำคัญในเรื่องอายุมากกว่าคนฝรั่งเศส กล่าวคือ ในการสนทนากันนั้น ผู้พูดที่มีอายุน้อยควรให้ความเคารพผู้ฟังที่มีอายุมากกว่า แม้ว่า ตนจะมีอำนาจเหนือกว่าผู้ฟังที่มีอายุมากกว่าก็ตาม ในความสัมพันธ์แบบไม่สมดุล หรือแม้ว่าตนจะมีอำนาจ เท่ากับผู้ฟังที่มีอายุมากกว่าในความสัมพันธ์แบบสมดุล แต่



เนื่องจากอายุของผู้ฟังที่มากกว่าผู้พูดนี้ทำให้ความสัมพันธ์ที่เคยสมดุลกันนั้นกลับกลายเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่สมดุล ดังเช่นที่ สุพัตรา สุภาพ (2528:11) กล่าวถึง ความเคารพผู้อาวุโส ไว้ว่า "โดยทั่วไปบิดา มารดา ผู้ปกครอง จะสอนลูกหลาน เสมอว่าต้องมีสัมมาคารวะ คือ การรู้จักที่สูงที่ต่ำ เด็กเล็กๆ ก็จะได้รับคำสั่งสอน ให้เชื่อฟังรุ่นที่ถัดไปหรือรู้จักเคารพ พี่ ป้า น้า อา โดยเฉพาะจะต้องให้ความรัก และความเคารพแก่บิดามารดา พอโตเข้าโรงเรียนก็จะต้องให้ความเคารพแก่ครูบา อาจารย์และคารวะรุ่นพี่จะต้องเชื่อฟังรุ่นพี่ ๆ เป็นต้น พอเข้าทำงานก็ต้องให้ความเคารพและรับฟังความคิดเห็นของผู้อาวุโส หรือ ผู้ใหญ่ในหน่วยงาน เช่น อธิบดี หัวหน้ากอง หัวหน้าแผนก หรือ ถ้าเป็นเอกชนก็อาจจะเป็นหัวหน้างาน รองประธาน ประธาน เจ้าของบริษัท เป็นต้น" ดังนั้นการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยโดยทั่วไปที่ใช้ตามบทบาททางสังคมซึ่งมี 3 รูปแบบ คือ ชื่อ คำนำหน้า+ชื่อ และ ชื่อ จะมีรูปแบบแปรไปเมื่อผู้พูดอายุน้อยกว่าเรียกผู้ฟังมากกว่าเพื่อแสดงความเคารพมากขึ้น คือ

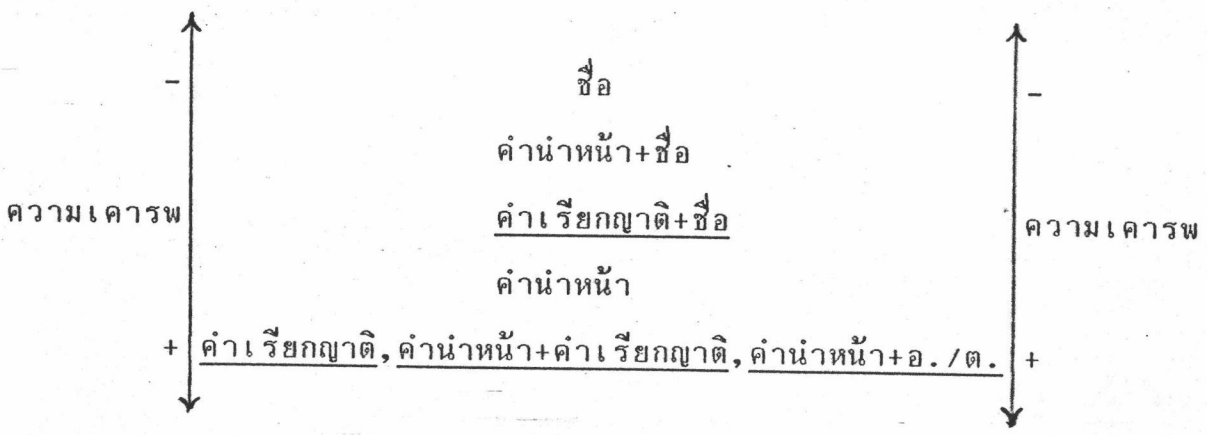
4.1 การใช้ ชื่อ จะแปรเป็น คำนำหน้า+ชื่อ และ คำเรียกญาติ+ชื่อ ลำดับรองลงมา (ดูตารางที่ 52) เมื่อผู้บังคับบัญชาอายุน้อยกว่าเรียกผู้ฟังอายุมากกว่า แสดงว่าผู้พูดที่มีอำนาจเหนือต้องการยกย่องผู้ที่มีอำนาจต่ำกว่าและแปรเป็น คำเรียกญาติ+ชื่อ เมื่อใช้โดยภรรยาอายุน้อยกว่าและเพื่อนอายุน้อยกว่า แสดงว่าผู้พูดต้องการแสดงความเคารพหรือยกย่องผู้ฟังที่เท่ากับตน

4.2 การใช้ คำนำหน้า+ชื่อ จะแปรเป็น คำนำหน้า หรือ คำเรียกญาติ เมื่อใช้โดยผู้ใต้บังคับบัญชาอายุน้อยกว่าแสดงว่าผู้พูดที่ต่ำกว่าให้ความเคารพผู้ฟังที่มีอำนาจเหนือมากขึ้นและแปรเป็น คำเรียกญาติ+ชื่อ เมื่อใช้โดยผู้พูดอายุน้อยเรียกคนรู้จักอายุมากกว่าแสดงว่าผู้พูดให้ความเคารพหรือยกย่องผู้ฟังมากขึ้น

4.3 การใช้ คำนำหน้า จะแปรเป็น คำเรียกญาติ เมื่อใช้โดยผู้พูดอายุน้อยเรียกคนไม่รู้จักกันที่อายุมากกว่า แสดงว่าผู้พูดให้ความเคารพยกย่องผู้ฟังมากขึ้นและแปรเป็น คำนำหน้า+คำเรียกญาติ เมื่อใช้โดยผู้ให้บริการอายุน้อยกว่าและแปรเป็น คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง เมื่อใช้โดยผู้รับบริการอายุน้อยกว่า

จากรูปแบบคำเรียกขานในภาษาไทยที่ใช้โดยผู้พูดอายุน้อยกว่า เรียกผู้ฟังอายุมากกว่าที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นญาติกัน จะเห็นได้ว่ามีรูปแบบแปรไปจากเดิมเป็นอีกรูปแบบหนึ่งเพื่อแสดงความเคารพมากขึ้น รูปแบบที่แปรนั้นมี คำเรียกญาติ เป็นส่วนประกอบสำคัญของคำเรียกขาน คือ ชื่อ และ คำนำหน้า+ชื่อ จะมีรูปแบบแปรไปเป็น คำเรียกญาติ+ชื่อ ส่วน คำนำหน้า จะมีรูปแบบแปรไปเป็น คำเรียกญาติ หรือ คำนำหน้า+คำเรียกญาติ ซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปการใช้คำเรียกขานที่มีรูปแบบแปรไปเมื่อใช้โดยผู้พูดอายุน้อยกว่าตามแผนภูมิและคำอธิบายข้างล่างนี้

แผนภูมิที่ 7 ปัจจัยที่กำหนดการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยตามอายุของผู้พูดกับผู้ฟัง



จากแผนภูมิดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการใช้คำเรียกขานที่มีรูปแบบแปรไปเมื่อใช้โดยผู้พูดที่มีอายุน้อยกว่า มีลักษณะดังต่อไปนี้

- คำเรียกญาติ+ชื่อ หมายถึง การให้ความเคารพมากกว่า ชื่อ และ คำนำหน้า+ชื่อ เมื่อใช้โดยเรียกคนที่เท่ากันหรือสูงกว่า
- คำเรียกญาติ หรือ คำนำหน้า+คำเรียกญาติ หรือ คำนำหน้า+อ./ต. หมายถึง การให้ความเคารพมากกว่า คำนำหน้า หนึ่งคำเรียกญาติ ที่ใช้เป็นคำเรียกขานนี้ใช้โดยผู้บังคับบัญชาอายุน้อย เรียกผู้ใต้บังคับบัญชาอายุมาก หรือใช้โดยภรรยาอายุน้อย เรียกสามีอายุมาก และผู้พูดอายุน้อยเรียกเพื่อนอายุมาก ส่วน คำนำหน้า+คำเรียกญาติ เป็นคำเรียกขานที่ใช้โดยผู้ให้บริการอายุน้อยเรียก

ผู้รับบริการอายุมาก และ คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง เป็นคำเรียกขานที่ใช้โดยผู้รับบริการอายุน้อยเรียกผู้ให้บริการอายุมาก

5. ในการสนทนากันนั้นคนฝรั่งเศสจะเรียกขานกันโดยคำนึงถึงความใกล้ชิดเทียบได้กับความเป็นปึกแผ่นของ บราวน์ และ กิลแมน (Brown and Gilman : 1960) มากกว่าคนไทย ดังเห็นได้จากการใช้คำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสที่ผู้ใต้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้บังคับบัญชาเมื่อมองภาพรวมตามบทบาททางสังคมนั้น คือ อาชีพ/ตำแหน่ง จะมีรูปแบบแปรไปเป็น วลีแสดงความรู้สึก หรือ คำขยายแสดงความรู้สึก+ชื่อ ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่ใช้มากในหมู่คนที่มีความใกล้ชิดกัน เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชามีความใกล้ชิดหรือความเป็นปึกแผ่นกับผู้บังคับบัญชา ในขณะที่คำเรียกขานในภาษาไทยที่ผู้ใต้บังคับบัญชาใช้เรียกผู้บังคับบัญชาที่ใกล้ชิดกันคือ คำนำหน้า+ชื่อ ซึ่งมี คำนำหน้า ที่แสดงถึงความเคารพเมื่อใช้โดยผู้พูดที่ต่ำกว่าผู้ฟังดังที่กล่าวใน 7.2.3 เป็นส่วนประกอบหนึ่งของคำเรียกขาน แสดงให้เห็นว่าในสังคมไทยนั้นผู้ใต้บังคับบัญชายังคงมีความใกล้ชิดน้อยกว่าในสังคมฝรั่งเศส เนื่องจากยังคงให้ความเคารพผู้บังคับบัญชาของตนแม้ว่าจะมีความใกล้ชิดกันก็ตาม และจะแสดงความเคารพมากขึ้นเมื่อไม่มีความใกล้ชิดกับผู้ใต้บังคับบัญชาเลย โดยรูปแบบจะแปรจาก คำนำหน้า+ชื่อ เป็น คำนำหน้า ตามลำดับ ส่วนคำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสที่คนรู้จักกันใช้เรียกขานกัน คือ ชื่อ จะแปรรูปแบบไปเป็น คำนำหน้า+นามสกุล เมื่อทั้งสองฝ่ายไม่ใกล้ชิดหรือไม่มีความเป็นปึกแผ่นกันเลย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในสังคมฝรั่งเศสนั้นคนที่รู้จักกันนั้นจัดได้ว่ามีความใกล้ชิดหรือมีความเป็นปึกแผ่น ในขณะที่ในสังคมไทยนั้นคนที่รู้จักกันนั้นจัดได้ว่ามีความใกล้ชิดกันน้อยเนื่องจากจะเรียกขานกันด้วย คำนำหน้า+ชื่อ ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่แสดงความสนิทสนมน้อยกว่าการใช้ ชื่อ เมื่อใช้โดยผู้พูดที่มีฐานะเท่ากับผู้ฟังดังที่กล่าวมาแล้วใน 7.2.3 และ คำนำหน้า+ชื่อ นี้จะมีรูปแบบแปรเป็น ชื่อ เมื่อทั้งสองฝ่ายรู้จักใกล้ชิดกันมากขึ้น

6. ในการสนทนากันนั้นเมื่อคนไทยเรียกขานกันนั้นจะคำนึงว่าตนเอง และผู้ฟังที่สนทนาด้วยนั้นเป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศกันมากกว่าคนฝรั่งเศส ดังจะเห็นได้จากคำเรียกขานที่คนฝรั่งเศสใช้เรียกขานกันนั้นมีรูปแบบแปรไปตาม

เพศทั้งของผู้พูดและผู้ฟังน้อยกว่าคำเรียกขานที่คนไทยใช้เรียกขานกันและการแปรของรูปแบบคำเรียกขานในภาษาไทยตามเพศนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าในสังคมไทยนั้นผู้ชายมีสถานภาพสูงกว่าผู้หญิง กล่าวคือ ผู้หญิงให้ความเคารพหรือยกย่องผู้ชาย ดังจะเห็นได้จากคำเรียกขานที่ผู้หญิงใช้เรียกผู้ชาย จะมีรูปแบบแปรไปจากรูปแบบเดิมที่ใช้โดยทั่วไปเพื่อแสดงความเคารพหรือยกย่องผู้ฟังมากขึ้น ดังนี้คือ คำเรียกขานที่ผู้บังคับบัญชาหญิงใช้เรียกผู้ใต้บังคับบัญชาชายโดยทั่วไปคือ ชื่อ มีรูปแบบแปรเป็น คำนำหน้า+ชื่อ ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่ผู้มีอำนาจมากใช้เรียกผู้ที่มีอำนาจน้อย เพื่อแสดงความยกย่องดังที่กล่าวแล้วใน 7.2.3. คำเรียกขานที่ผู้ใต้บังคับบัญชาหญิงใช้เรียกผู้บังคับบัญชาชาย โดยทั่วไปคือ คำนำหน้า + ชื่อ มีรูปแบบแปรเป็น คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้ อาชีพ/ตำแหน่ง เป็นส่วนประกอบหนึ่งของ คำนำหน้า แทน ชื่อ ซึ่ง ชื่อ เป็นคำเรียกขานที่แสดงความเคารพน้อยดังที่กล่าวมาแล้วใน 7.2.3. และคำเรียกขานที่ผู้รับบริการหญิงใช้เรียกผู้ให้บริการชาย โดยทั่วไปคือ คำนำหน้า หรือ อาชีพ/ตำแหน่ง เป็น คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง ในทางกลับกันคำเรียกขานที่ผู้พูดชายใช้เรียกคนรู้จักหญิง คือ คำนำหน้า+ชื่อ จะมีรูปแบบแปรเป็น ชื่อ ซึ่งแสดงความเคารพน้อย และแสดงความสนิทสนมมาก แสดงให้เห็นว่าในสังคมไทย ผู้ชายให้ความสนิทสนมกับผู้หญิงมากกว่าผู้หญิงให้ความสนิทสนมผู้ชาย รวมทั้งเมื่อคนไทยเรียกขานกันนั้นจะคำนึงว่าตนเองและผู้ฟังเป็นหญิงหรือชาย แต่เมื่อคนฝรั่งเศษเรียกขานกันจะคำนึงเฉพาะเพศของผู้ฟัง ดังจะเห็นได้จากคำเรียกขานที่คนไทยใช้เรียกขานกันนั้นมีการใช้ คำลงท้าย เป็นส่วนประกอบของคำเรียกขาน ซึ่งนอกจากจะใช้เพื่อแสดงความสุภาพและความสนิทสนมที่มีต่อผู้ฟังแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงเพศของผู้พูดด้วย เช่น ผู้พูดเรียกผู้ฟังว่า คุณนิติคะ คำว่า คะ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดเป็นหญิง และ คุณนิติครับ คำว่า ครับ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดเป็นชายในขณะที่คนฝรั่งเศษไม่มีการใช้ส่วนประกอบคำเรียกขานดังกล่าวเพื่อระบุเพศของผู้พูดเลย

7. ในสังคมไทยนั้นคนไทยไม่นิยมเรียกขานกันด้วย นามสกุล หรือ คำเรียกขานอื่น ๆ ที่มี นามสกุล เป็นส่วนประกอบของคำเรียกขานเนื่องจาก

คนไทยให้ความสำคัญต่อ ชื่อ แต่ไม่ให้ความสำคัญกับนามสกุล สืบเนื่องจากคนไทยเริ่มมี นามสกุล ใช้ในสมัยรัชกาลที่ 6 ดังนั้นในสมัยก่อนจึงมีแต่เพียงชื่อที่สามารถนำไปใช้เรียกขานกันในชีวิตประจำวัน และสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

8. ในสังคมไทยนั้นคนไทยมีความเป็นทางการมากกว่าคนในสังคมฝรั่งเศส กล่าวคือให้ความสำคัญสนทนกันเอง น้อยกว่าคนฝรั่งเศส ดังจะเห็นได้จากคำเรียกขานที่คนไทยใช้เรียกขานกัน ทั้งที่ใกล้ชิดและไม่ใกล้ชิดในแต่ละบทบาททางสังคมมี คำนำหน้า ซึ่งแสดงถึงความใกล้ชิดน้อยที่สุดในทั้งสองภาษา เป็นส่วนประกอบหนึ่งของคำเรียกขานมากกว่าคำเรียกขานที่คนฝรั่งเศสใช้เรียกขานกัน นอกเหนือจากรูปแบบอื่น ๆ ที่ใช้

#### 7.4 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศส ดังผลการวิเคราะห์ซึ่งสรุปไว้ข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นบางประการเกี่ยวกับการศึกษาคำเรียกขานให้กว้างต่อไปอีกดังนี้

1. การศึกษาคำเรียกขานของแต่ละภาษาในปัจจุบันโดยการเก็บข้อมูลจากการสังเกตการใช้จริงในชีวิตประจำวันเป็นสิ่งที่ควรกระทำถ้าหากเป็นไปได้ เพราะข้อมูลที่ได้จะเป็นจริงมากกว่าที่ใช้ในงานวิจัยนี้
2. การศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในสองภาษาควรศึกษาการใช้คำเรียกขานบางรูปแบบที่เหมือนกันเพราะเมื่อจำกัดรูปแบบแล้วผู้วิจัยสามารถศึกษาการใช้คำเรียกขานว่าปัจจัยทางสังคมอื่นใดกำหนดรูปแบบนอกเหนือจากบทบาททางสังคม อายุ เพศ และความใกล้ชิดอีกหรือไม่
3. งานวิจัยนี้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานเฉพาะในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศส ดังนั้น การเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาอื่น ๆ เป็นสิ่งที่น่าศึกษาอย่างยิ่ง
4. การศึกษาปัจจัยที่กำหนดการใช้คำเรียกขานทุกรูปแบบในสอง

ภาษาที่เปรียบเทียบกันตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังควรศึกษาเฉพาะปัจจัยใด  
ปัจจัยหนึ่งเท่านั้น เพื่อขอบเขตในการศึกษาจะไม่กว้างเกินไป และเห็นได้ชัดเจนว่า  
ปัจจัยที่ศึกษานั้นเป็นปัจจัยกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังที่ทำให้มีการใช้  
รูปแบบคำเรียกขานต่างกันไปอย่างไรบ้าง